4. Årg. MARS 1899. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Det förnämsta behofvet i missionsarbetet. — Seger. — Gif oss män! — På väg till Kina. — Från missionärerna E. Folke: Resebref, Anna Eriksson: En missionsresa i Tong-cheo-fu-distriktet, G. A. Stålhammar: Bref, Agnes Forsberg o. Frida Prytz: Dop i Hai-cheo, Anna Janzon: Dop i I-shi, C. F. Blom o. Mina Svensson: Bref. — Våra infödda medarbetare: Kung-shuen-tao. — Kära missionsvänner. — Tacksägelse- och böneämnen för d. 14 mars 1899. — Bönelista med förteckning. — Mr W. B. Sloan. — Konferens af Kinamissionärer. — Tillkännagifvande. — Tre illustrationer från Kina.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. V. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under februari månad 1899.

N:o		Kr. ö.
157.	L. P. gen. N. P. P., Munka Ljungby	5: —
158.	N. J. gen. d:o	2: —
159.	N. P. P.	2: —
160.	A. N. gen. d:o	2: —
161.	»Ett Herrens tackoffer»	25: —
162.	Herrens tionde J. S., Karlskrona	10: —
163.	Behållning vid Skioptikonförevisn. gen. d:o	7: 51
164.	Till utbildning af infödda evangelister H. Ö.	500: —
165.	Jära mfg gen. E. S., Jönköping	8: —
166.	C. W. gen. d:o	10: —
167.	A. H. gen. d:o	5: 25
168.	S. gen. d:o	5: —
169.	L. C. gen. d:o	7: 30
170.	En yngling i Ödestugu gen. d:o	3: 50
170.	P. T., Gamleby	25: —
172.	Es. 52: 7	500: —
173.	Från Fårbo gen. A. L., Öfverum	3: 09
174.	» Skurö gen. d:o	3: —
175.	» Ekerum gen. d:o	6: 24
176.	» Upplängö gen. d:o	2: 65
167.	A. A., Stockholm	10: 30
178.	Till Biblar Es. 55: 11	100: —
179.	Sparbössemedel från Tofteryd gen. A. S.	90: —
180.	J. S., Stockholm (till hus i Ueinan)	10: —
181.	Linderås Södra mfg gen. N. G. P.	50: —
182.	Sparbössemedel fr. Skellefteå gen. H. D.	137: —
183.	D:o från vänner i Flisby gen. C. O. A.	30: —
184.	Söndagsskolan i Flisby gen. d:o (Skolfonden)	12: 57
185.	P. A., Rörstorp, Finspong	10: —
186.	K. B. till Changs underhåll	150: —
187.	J. & K. B.	50: —
188.	Kollekt i Moheda gen. E. R.	10: 68
189.	D.o i Klöfverdala missionshus gen. C. A. L.	6: 52
190.	O. H:s sparbössa, Gnesta	14: —
191.	En sparbössa fr. Eugeniahemmet	18: 20
192.	En d:o vid bönemötet d. 7/2 1899	3: 25
193.	Ps. 34	10: —
194.	A. A. Torsby, Sunne	10: —
195.	G. R.	5: —
196.	Till kinesiska Testamenten	13: 04
197.	Lanna mfg gen. P. A. O., Berga	75: —
198.	Sparbössemedel fr. K. F. U. M:s Filial	20: —
199.	B. S:s sparbössa, Gefle	5: 50
200.	A. S., St. Mellösa	30: —
201.	Sparbössem. af skolbarn i Öfverum af O. A.	18: 40
202.	Af onämnd gen. d:o	1: —
203.	Herrens tionde af Å.	8: —
304.	Gen. E. B., Sollefteå till M. Svenssons underh.	40: —
205.	Insaml. å kinakort gen. L. H., Norrköping	12: 50
206.	Fru A. gen. d:o	50: —
207.	Ps. 118: 15	100: —
208.	En småskollärarinna från landet	1: —
209.	Djurtorps arbetsfören gen. J. E. K.	40: —
210.	Okänd	10: —
211.	Stordalens Lagmansöns Öresfören. gen. P. S.	10: —
212.	Nacka mfg gen. K. S.	25: —
213.	T. A. L:s sparbössa	5: —
214.	Barnmissionsfören. Göteborg gen. E. O.	100: —
215.	2:ne sparbössor fr. Skellefteå gen. H. D.	6: —
216.	A. P. I., Villinge, Bergsbrunna	10: —
217.	»Tithe to the Lord.» C. W. C., Töreboda	25: —
218.	Tackoffer af K. R. Sthlm	15: —
219.	W. W., Helsingborg	100: —
220.	Bjurbäcks mfg gen. L. F. H.	100: —
221.	En vän i Bjurbäck gen. d:o	3: 60
222.	Fören. för Kina i Frödinge gen. O. B.	20: —
223.	Gåfva af S. J., Eksjö	50: —
224.	Sparbössem. fr. Ev. Luth. Fören. gen. d:o	13: 72
225.	D:o fr. Mellby gen. d:o	91: —
226.	Auktionsmedel fr. Eksjö gen. d:o	169: 60
227.	Landeryds mfg gen. A. L. S.	25: —
228.	A. F. T., Stockholm	50: —
229.	P. L:s änka, Blacksta	20: —
230.	A. M.	5: —
231.	Jönköpings mfg, däribland till August och Augusta Bergs underhåll gen. K. P.	3,000: —
232.	Gen. d:o till Söndagsskolbarnen i Kina	22: 55
233.	Huskvarna Jungfruförening gen. S. J.	50: —
234.	En sparbössa vid bönemötet d. 21/2	3: —
235.	Sparbössemed. fr. vänner i Flisby gen. G. L.	26: 75
236.	Fr. P., Björklinge	5: —
237.	2:ne friex. af Sinims Land	2: 40
238.	Tackoffer till Herren fr. H—a	5: —
239.	Sparbössemed. fr. Ingelstorp gen. F. M.	48: —
240.	Behållning af en kaffefest gen. d:o	25: —
241.	K. S., Bornholm gen. d:o	10: —
242.	D:o d:o gen. d:o	42: —
243.	Sparbössemed. fr. Skattungebyn gen. C. F. P.	25: —
244.	Från Ingatorp gen. J. K.	30; —
245.	H. R. H., Hammarlöf	50: —
246.	Onämnd	2: 50
	Summa kr.	6,475: 62

Med varmt tack till alla gifvare.

Sina gerningars kraft har han visat för sitt folk, i det han gifvit hedningarna åt dem till arfvedel. Ps. 111: 6.

Det förnämsta behofvet i missionsarbetet.

Af pastor Geo. H. C. Macgregor.

Genom hela missionsvärlden går för närvarande en mycket djup känsla af ett visst behof. I hvarje missionssällskaps berättelser finner det uttryck; i hvarje missionärs bref träder det i dagen. Och hvad gäller det? Icke personer, icke penningemedel, utan *bön*. Äfven i det enträgna ropet: »Kom hit öfver och hjälp oss», — och Gud vet. att våra missionärer hafva skäl nog att ropa så — höra vi orden: »Bröder, bedjen för oss!»

Denna våra missionärers väntan på bön är ett det mest välsignade tecken. Om missionärernas rop besvaras af församlingarna hemma, och vi verkligen falla på våra ansikten inför Gud i bön, kunna vi under dessa sista tider få skåda den kraftigaste andeutgjutelse öfver världen, som församlingen någonsin bevittnat.

I denna fördjupade känsla af bönebehof, som öfverallt kan skönjas, hafva vi ett tecken till att församlingen håller på att komma i fullt samförstånd med sin Herre. Ty Herren Jesus har öfverallt sagt oss, att det främsta behofvet i missionsarbetet är bön. I sitt ord om detta arbete klargjorde han detta. »När han såg folkskarorna, varkunnade han sig öfver dem, emedan de voro misshandlade och öfvergifna, såsom får, som icke hafva någon herde. Då sade han till sina lärjungar: Skörden är mycken, men arbetarne äro få. Bedjen fördenskull.» Före »gå», före »gifva» kommer »bedja». Detta är den gudomliga ordningen, och hvarje försök att ändra den måste sluta i olycka. Bön är för missionsarbetet, hvad luften är för kroppen, det element, hvari den lefver. All mission är född under bön och kan lefva i böneluft allena. *Ett samfunds allra första uppgift, då det gäller att ordna dess missionsarbete, är att väcka och underhålla böneanden hos sina medlemmar.*

1. Bönen erinrar oss ständigt om hvad som är den sanna grundvalen för och den sanna arten af vårt missionsarbete. Den, som beder för missionen, kan aldrig förgäta, att verket är Herrens, att han är Guds medarbetare i hans missionsarbete. Bönen ställer Gud främst. Den erinrar oss om att det i främsta rummet är han, som arbetar, han, som leder. Den erinrar oss också om att vi kunna hafva verklig framgång, endast så långt vi följa hans viljas lag, och detta drifver oss till att vänta efter Herren, att han må uppenbara sin vilja för oss.

Huru viktigt är icke allt detta, särskildt för våra missionsstyrelser! Vi frestas ofta att taga ledningen af arbetet i våra egna händer. Handhafvandet af en mission har så många affärssidor, att, om icke församlingen är uppfylld af bön, skola vi förledas att förgäta Gud och försöka verka Guds verk på vårt eget sätt. Bönen fäster ögat på Gud, håller örat ständigt öppet för hans röst och bringar hjärtat mer och mer i samklang med hans syften.

2. Bönen bereder de medel, hvarigenom behofven i vårt missionsarbete kunna fyllas. Det första stora behofvet i missionen är *personer*. Om skörden skall mogna, måste vi hafva arbetare. Men huru skola dessa arbetare erhållas? Helt visst genom bön. Är det icke detta, Herren lärde oss? »Bedjen fördenskull skördens herre, att han utsänder arbetare till sin skörd.» Den säkraste vägen till att få missionärer är vägen till Guds tron. En vädjan till Gud förser fälten med arbetare fortare och bättre än en vädjan till människor. I fråga om världens evangelisering är missionsbönemötet en större kraft än det offentliga missionsmötet. En bedjande församling saknar aldrig missionärer. Om missionärer icke komma fram för att utföra församlingens missionsarbete, är det ett säkert tecken till att detta arbete icke har den plats, det bör hafva i församlingens bönelif.

Det andra stora behofvet i missionen är *penningemedel*. Aposteln sammanställer dessa två, då han säger: »Huru skola de höra, utan att någon predikar? Och huru skola de predika, om de icke varda sända? Penningar behöfvas. Huru skola de skaffas? Genom bön. Silfret och guldet är Herrens, och till svar på trons bön kan han taga fram det ur sitt folks börsar och fickor. Och han börjar ofta med just dem, som bedja. Det är, hvad vi hafva att lära oss. Den, som lärt att bedja för missionen, han har redan lärt att gifva till missionen. Människor skola alltid gifva till ett arbete, som har en verklig plats i deras böner. Om våra missionsstyrelser vore hälften så angelägna om vårt folks böner som om deras gåfvor, om de gjorde sig lika mycket besvär med att framkalla bön som gåfvor, skulle våra missionskassor vara fulla till öfverflöd.

3. Bönen fyller behof i förbindelse med missionsarbetet, hvilka icke kunna fyllas på annat sätt. Detta är något, hvarpå jag beder eder på det allvarligaste rikta eder uppmärksamhet. Hafva vi någonsin fattat, huru mycket som måste göras i förbindelse med vårt missionsarbete, men som endast kan göras genom bön? Jag tror, att om vi fattade detta, skulle vi bättre fatta frågans trängande betydelse.

Vi välja en styrelse eller kommitté att leda vårt missionsarbete. Huru kunna vi vara vissa på att styrelsen skall handla vist och med urskillning använda de medel, som lämnas i deras händer? Endast genom bön. Ingenting annat skall borga för att de personer, vi välja, hållas i förening med Gud, så att Guds Ande såsom visdomens ande hvilar öfver dem i arbetet.

Vi kalla personer till våra missionärer på fältet. Hur skola vi vara vissa på att de rätta personerna gå ut i arbetet? Hvad borgen hafva vi för att de äro män, fulla af den Helige Ande och tro? Vi utsända dem på fältet. Huru skola vi kunna bevara dem för modlöshet, försagdhet, otro, lättja? Endast genom bön. Ingenting annat kan göra det. De bästa, som kunna erhållas för detta arbete, behöfva ständigt hållas uppe, och *församlingen har icke rätt att sända ut någon, med mindre den är beredd att hålla honom uppe genom bön.*

Vi samla genom våra missionärers arbete små skaror af män och kvinnor på fälten och föra dem in i den kristna församlingens gemenskap. Men huru kunna vi ingifva dem mod och bevara dem i sanningen? Endast genom bön. Våra missionärer kunna det icke. De kunna vara långt ifrån dem. Våra pengar kunna det icke. Det är icke pengar de behöfva. Behof, sådana som dessa, kunna icke fyllas på annat sätt än genom bön. Det är en oundgänglig nödvändighet för ett rätt utförande af missionsarbetet. Om det skall lyckas, måste det genomträngas af bön.

Men *hurudan* bön är det, som behöfves?

Låt mig med ens säga, att det måste vara bön, som kostar oss någonting! Vi få i detta stycke icke offra åt Herren, vår Gud, af det, som icke kostar oss något.

1. Det måste vara förstånd i bön för missionen. Många bedja för missionen, hvilkas böner äro praktiskt värdelösa till följd af deras okunnighet. De hafva möjligen ett visst nit men icke visligen. Deras gudstjänst är icke förnuftig. Huru kunna våra böner antagas vara verkliga, om vi icke vilja besvära oss med att söka insikt i det, vi förmena oss bedja för? Missionsbönen är brinnande, endast då den näres af missionskunskapens olja. Bön måste vara grundad på kunskap. Den kunskap, som leder till sann missionsbön, är tvåfaldig.

Det är kunskapen om *missionstankarne*, d. v. s. kunskap om hvad Gud önskar få gjordt. Denna kan endast erhållas genom redligt, allvarligt, ihållande studium af Guds ord under bön. Där uppenbaras Guds vilja. Hvilken denna är, måste vi lära känna, ty den kan icke bedja rätt för missionen, som icke vill göra sig besvär med att lära känna Guds tankar därom.

Det är en kunskap om *missionsfakta*, d. v. s. kunskap om hvad Gud verkligen gör. Denna kan erhållas endast genom flitigt studium af missionslitteratur och flitigt besökande af missionsmöten. Den, som icke har nog intresse för detta arbete för att önska höra, hvad som blifvit uträttadt, skall säkerligen icke hafva intresse nog till bön därför.

2. Bönen för missionen måste vara bestämd. Hvad som gäller studier i allmänhet gäller äfven missionsstudium. Vi borde söka att lära känna något om hvarje mission och allt om några missioner. På samma gång som vi söka bibehålla vår kunskap om den andliga rörelsen utöfver hela fältet, borde vi hafva särskildt intresse med i något särskildt hörn af fältet. De missionärer, som arbeta där, borde till namnet vara bekanta för oss. Vi borde, om möjligt, göra deras personliga bekantskap. Vi borde göra dem till våra personliga vänner. Deras namn skulle vara likasom familjenamn hos oss. Hvarje litet meddelande om dem skulle vara välkommet. Geografien, historien, etnologien rörande deras arbetsfält borde studeras. Så skola de få ett särskildt rum i våra böner. Våra böner skola blifva bestämda, och, i samma mån som de växa i bestämdhet, skola de växa i kraft.

Bönen för missionen måste vara enträgen. Vi måste i detta stycke lära oss att arbeta i bön. Men hvad innebär ett sådant bönearbete? Det innebär, att vi komma i harmoni med Kristi sinne. Det innebär, att vi se på de döende folkskarorna med Kristi öga, till dess hans medlidande fyller våra hjärtan, och deras själsbördor blifva bördor, som vi icke mäkta bära. Det innebär, att vi se dem döende af brist på lifvets bröd, misshandlade och öfvergifna såsom får, som icke hafva någon herde. Det innebär, att en ny känsla af deras fara ingjutes i våra hjärtan, en känsla af deras fruktansvärda förlust, då de icke känna Kristus. Det innebär också, att en sådan ström af Kristi kärlek genom den Helige Ande utgjutes i våra hjärtan, att vi längta efter dessa förlorade själar, såsom han längtade efter den förlorade världen. Och då böja vi knä i bön, arbeta, brottas, kämpa i bön, att arbetare må sändas ut, fulla af tro och den Helige Ande, för att insamla dessa skaror i Kristi fårahjord.

Ur Israels Missionstidning.

Seger.

»Att låta Kristus genom Anden triumfera öfver vårt jag, det är fullkomlig seger.» 1 Joh. 5: 4, 5. Ebr. 12: 3.

Då du är bortglömd, försummad eller afsiktligt förbisedd och ler i ditt hjärta, fröjdande dig under förolämpningar och missaktning — det är seger.

Då ditt goda namn förtalas, dina önskningar korsas, då man ej frågar efter dina tycken och råd utan förlöjligar dina åsikter och du fördrager det allt i tålamod och kärlek — det är seger.

Då du är nöjd med hvarje slags föda, hvarje dräkt, hvarje klimat, hvarje sällskap, hvarje ställning i lifvet, hvarje ensamhet, hvarje störande afbrott — det är seger.

Då du kan tåla hvarje disharmoni, hvarje förtret, hvarje oordning, hvarje försumlighet (hvartill *du* ej är skuld) — det är seger.

Då du kan möta dårskap, öfvermod, andlig likgiltighet, gensägelser från syndare, förföljelse samt uthärda det såsom Jesus uthärdade — det är seger.

Då du aldrig bryr dig om att i samtal draga uppmärksamheten till dig eller omtala dina verk, ej heller söka efter beröm, då du verkligen kan »älska att vara okänd» — det är seger.

2 Kor. 6: 1—10. Rom. 8. 35: 39.

Gif oss män!

Af *Biskopen af Exeter.*

(En missionsvän, som nitälskar för Guds verk i Kina och önskar, att missionen måtte erhålla flere manliga arbetare, hvaraf den ju ock har synnerligt stort behof, har sändt oss nedanstående verser med uttryckt önskan, att de måtte införas i Sinims Land.)

Gif oss män!
Män, som vilja blifva med,
Män af hvarje klass och led,
Män med ljus och molnfri panna,
Öppna, enkla, sanna.
Män, som lärt sig hålla kärt
Allt, hvad hjärtats tro är värdt.
Män, som eget namn ej akta,
Men till högre syften trakta.
Gif oss män!

Gif oss män!
Oförvägna, djärfva,
Som ett himmelskt hopp fått ärfva,
Ej sin egen falska äras lampa
Tända, men sitt »jag» i stoftet trampa,
Och med stora fäders sinne
En gång lefva uti älskadt minne,
Blomstersmyckade utaf sitt land.
Män, som älskad moders bön ej glömma,
Män, som hjärterum för alla bröder gömma,
Sanna, öppna, hur än andra svika,
Efter år och strider alltid lika.
Gif oss män!

Gif oss män!
Män, som tidens mulna tecken ana,
Män med kraft att gripa fädrens fana
Uti brännhet strid,
Som för hem och hjärtero förblöda,
Medan själfviskheten skyr hvar möda,
Hjälpe Gud sin sanning hvarje tid!
Sanna, om de en mot tusen vore,
Varma, som de jämt på korståg fore,
Män, som vandra i Guds helgons spår,
Män, som tro på Gud och land och evig vår.
Gif oss slika män! *G. B.*

På väg till Kina.*

Af *Joh. Rinman.*

Ombord å »Chusan» den 21 dec. 1898.

Alltid, och ej minst under långa sjöresor, då man ständigt, ofta till trängsel, är omgifven af sina medpassagerare, gifves tillfälle till öfning i kärleken. Kärleken söker icke sitt och fördrager allting. Sannerligen »en ännu högre väg» än t. o. m. tron, hoppet och de yppersta gåfvorna är kärleken.

Uppehållen i de olika hamnarna hafva varit mycket välkomna afbrott under resan, i synnerhet när, såsom för oss varit fallet, man blifvit kärleksfullt omhändertagen af på de olika platserna boende missionärer. I Kolombo, liksom äfven i Port Said, hade Herren mycken vederkvickelse i beredskap åt oss. De första intrycken voro nästan öfverväldigande. I Kolombo föreföll det oss, som om vi hade blifvit förflyttade till nästan ett paradis på jorden. Hvilken växtlighet och färgprakt, hvart än ögat vändes. Sötvattensjöar här och där förlänade en behaglig friskhet åt det tropiska klimatet. De olika palmarterna öfverträffade hvarandra i lifskraft och majestätisk skönhet.

Vid framkomsten till »villa Ebenezer» hälsades vi med ett gladt »halleluja» välkomna af mr och mrs Lover. All önskvärd vederkvickelse för både kropp och sinne bereddes oss af vårt älskvärda värdfolk. Huru tacksamma voro vi ej häröfver efter de sista åtta dagarnes mindre behagliga sjöerfarenheter. Mr Lover är superintendent i en teplantagefirma. Frälst sedan åtta år tillbaka är han nu i lifligt och flitigt missionsarbete på Ceylon. Hans omvändelsehistoria är en af de mest uppmuntrande, man kan få höra. Utrymmet tillåter dock ej att här återgifva den.

På små drosklika kärror, kallade »rickshaws», dragna af en infödd, åkte vi mot aftonen hvar och en i sitt ekipage ned till hamnen. Det vill till, att man blir van vid detta fortskaffningsmedel, ty att låta en medmänniska på så sätt anstränga sig för ens egen bekvämlighet strider mot vanlig humanitetskänsla. Icke kunde man heller med ett enda ord gifva sitt medlidande till känna. Hvarje försök i den vägen uppfattades blott såsom en piksläng, och då bar det af ännu fortare. Mycket egendomliga föreföllo dessa singaleser med sitt långa, svarta hår.

I Kolombo bytte vi om båt och äfven några passagerare. I Penang gjorde vi endast ett kort uppehåll, lagom långt för att äfven där hinna hälsa på några kära missionsvänner. För första gången sågo vi där kineser i sina lefnadsvanor och öfverraskades af deras glada anletsuttryck. De utgjorde härutinnan en i ögonen fallande motsats till de mörkhyade folkslag, vi förut sett.

»Då dagen svalkades», söndagen d. 18, under vår resa mellan Penang och Singapore, fingo vi den glädjen att anordna ett evangeliskt möte uppe på däck för våra medpassagerare, hvilka nästan mangrant infunno sig. De engelska systrarna och jag aflade korta vittnesbörd emellan de lifliga och friska sångerna. Uppmärksamheten var stor. Tydligen uppväcktes gamla minnen hos flera. En af åhörarne, en affälling, sade efteråt, att minnena från hans lyckliga troslif kommo öfver honom med öfverväldigande kraft. Herre, vaka öfver dessa intryck och fördjupa dem!

I Singapore blefvo vi i tillfälle att se mer af kineserna. De lära där utgöra nio tiondedelar af befolkningen. En mr Green, missionär bland kineserna på platsen, kom oss vänligt till mötes, förde oss i land och beredde oss genom sin stora gästvänlighet och kärleksfulla omtanke de bästa tillfällen att under dagen få del af det på platsen mest intressanta och uppbyggliga. I »rickshaws», lika dem i Kolombo men med plats för två, åkte vi omkring i staden, dragna af kineser. Af största intresse var dock att höra mr Green berätta om missionsarbetet. Hvarje dag i veckan och fyra gånger hvarje söndag håller han med

* Detta bref var ämnadt för februarinumret men kom försent. Not af Red.

tillhjälp af sina kinesiska medhjälpare evangeliska möten dels i fria luften, dels i missionssalar och i kapellet. En af de infödde evangelisterna i synnerhet är en prydnad för Guds rike. Under tre månaders tid bevistade han dagligen mötena; en tid full af strid under det ljuset långsamt men säkert segrade öfver mörkret. »En dag», berättade mr Green, »trädde denne man fram och aflade sin bekännelse på ett sätt, som vi aldrig skola glömma, och har han sedan dess — det är nu 6 à 7 år sedan — vuxit i nåden till en andligt mognad karakter».

Under en af våra promenader i staden kom en ung kines springande efter oss. Hans ögon strålade af outsäglig glädje, då han talade med mr Green. Han var en af de kära unga i församlingen. Mr Green var djupt rörd, när han berättade om alla dessa förstlingar, hans »fröjd och krona». Ifrån mr Greens hem hafva vi ock de käraste minnen.

Vi hafva för närvarande en kines, affärsman, ombord. Det är en glädje att få läsa bibeln med honom och för hans längtande sinne visa på sanningen om Jesus. Han talar nämligen engelska. När skola väl hedningarna vandra i det ljus, som uppgått öfver församlingen, såsom lofvadt är? Es. 60: 1—3.

Julaftonen. Någon julstämning hafva vi naturligen ej ombord, men vi äro så tacksamma, att den storm, som rasat här ute på Kinesiska sjön de tre sista dygnen, i afton lugnat af. I morgon, juldagen, hoppas vi vara i Hong-Kong.

* * *

Chin-Kiang den 11 jan. 1899.

Juldagen tillbringade vi i Hong-Kong. Engelska kyrkans missionssällskap har där en stor skola för kinesiska flickor såväl som missionsarbete bland sjömännen. Att arbetet bland de senare, i synnerhet i dessa tider, är af största vikt, var tydligt nog af de femton engelska krigsskepp, hvilka lågo förankrade ute på redden. Ett större möte var ock anordnadt för sjömännen själfva juldagskvällen i flickskolans rymliga vestibul. Det hvilade något stämningsfullt öfver hela naturen denna stilla afton. Månskenet var bländande klart, skuggorna skarpa, höjderna omkring staden majestätiska, och nere i hafvets djup speglade sig otaliga ljus. Vi tänkte med sångaren: »Visste naturen, att världarnes Herre låtit sig födas i krubba på strå!» etc. Huru gärna hade vi ej stannat kvar ute i skolans trädgård, hvarifrån vi hade en vidsträckt utsikt; men mötet där inne, som just skulle börja, hade en än större dragningskraft.

Kina Inland Missionens hem i Shanghai.

Att höra glädjesången sjungas »med hög röst», med kraft och innerligt af en stor skara unge män, det är en förnöjelse som få på jorden. Det är en sång i hög tonart, ett härligt jubel! Omkring tolf à femton af de många troende sjömännen och fyra lyckliga sjömanspräster hjälptes åt att aflägga vittnesbörd, hvilka öfverträffade hvarandra i kraft och allvar.

Den 30 dec. anlände vi lyckligen till Shang-hai tacksamma till Herren, att oss intet fattats under den långa sjöresan. Kina Inland-Missionens hem i Shang-hai gjorde naturligen på oss, såsom på öfriga, ett storslaget intryck. Trenne fristående byggningar i hästskoform inrymma i sig de många olika departementen. Midt på gårdsplanen är, såsom synes af medföljande fotografi, en kinesisk kiosk. De mindre husen i bakgrunden ligga utom missionstomten.

Det är dyrbart att se ett trosarbete bedrifvas i så stor skala. Den ena gruppen af missionärer kommer och den andra går i oafbruten omväxling, och för alla ordnas på ett mönstergillt sätt i alla praktiska angelägenheter. Genom ständigt inflytande bref och meddelanden från alla delar af kejsardömet följes ock arbetet vid stationerna i de olika provinserna med ett aldrig sviktande intresse och med daglig förbön af de på hemmet stationerade och tillfälligt boende. Det är en Guds öfversvinneliga kraft, som är verksam i detta arbete.

Till vår öfverraskning var broder Folke redan vid vår ankomst nere i Shang-hai för att mottaga oss. Det var en stor glädje få se honom, och har Herren genom honom i flera afseenden visat oss sin väg. Under det Folke deltog i ett superintendentmöte, förberedde vi oss för vår resa norrut. Herren ledde det ock så, att vi fingo sammanträffa med flera af missionens äldste, dessa vördnadsbjudande kämpar, för hvilkas tro och själfförnekelse så många Jeriko-murar fallit. De hafva sannerligen blifvit »väldiga i krig och drifvit främmande härar på flykten». Mr Meadows, den första, som kom ut med mr Hudson Taylor, tre år innan C. I. M. grundades, var en af dessa. Mr Turner, en af »de sju från Cambridge 1885», var det ock en stor glädje att få lära känna; vi hade förut i England haft förmånen sammanträffa med biskop Cassels och mr Beauchamp, tvenne andra af dessa »stjärnor».

För närvarande äro vi i Chin-Kiang, en stad belägen vid Yang-tsé-floden, ett dygns ånbåtsresa från Shanghai. Doktor och mrs Cox förestå C. I. M:s mångsidiga arbete på denna plats. Förutom evangeliskt arbete i kapellet och i hemmen utöfvar doktor Cox, med tillhjälp af fyra infödda assistenter, vidsträckt lä-

kareverksamhet. Hans sjukhus för kineserna utgör härvid en centralpunkt. Dessutom hafva alla missionärer i närgränsande provinser, hvilka behöfva en tids hvila och vederkvickelse, här ett fridfullt hem. Alla omhuldas med kärlek och glädtighet. Mrs Cox är af Herren på ett särskildt sätt utrustad och välsignad för detta arbete. Ett större hem är under inredning, då detta äldre visat sig vara alltför litet.

Medan Folke på kinesiskt-kruserligt, klokt och på sitt eget tåliga sätt här ordnar vår båtresa uppför kanalen, är det oss en särskild glädje få begagna de dagliga tillfällen, vi hafva, tillsammans med syskonen Ingelmans och de här i staden stationerade finska systrarna. De förra bo utom staden och arbeta tillsammans med en tysk-amerikansk metodistpastor i hans skolverksamhet. De hafva dessutom sitt eget kapell och egen evangelist, som lär vara välsignad i sitt arbete bland sina landsmän. De äro lyckliga och tacksamma till Herren för hans ledande hand.

De finska systrarna Hammarén, Cajander och Lagerstam (Arpiainen är på en resa i Hunan) hafva vi i dag besökt på deras station i den inre staden. Besöket var af så mycket större intresse, som just det hus de bebo är C. I. M:s äldsta egendom i Kina och själfva platsen för denna missions födelse. (Läs därom i dr Guinness resebref, infördt i S. L:s Marshäfte i fjol!) Eländet i omgifningarna trotsar all beskrifning. För fattigdomen och smutsen synes inga gränser. Oförklarligt är det, att dessa arma varelser, hvilka lefva »icke ett mänskligt utan kinesiskt lif», som Folke anmärkte, dock oftast äro förnöjsamma. Det synes, som vore de nöjda, blott de få lefva, oberoende af villkoren för sin tillvaro. Just i mörkret där ligger den lilla missionsstationen såsom en väl putsad och strålande fyrbåk. Uti gatukapellet satt en gammal lycklig evangelist och berättade om Jesus »för de kommande och gående». Inne på gården möttes vi af våra finska, svensktalande systrar, hvilka voro uppfyllda af intresse för sitt arbete. Rent och fint var det i hvarje vrå, och i deras trefliga små rum tillbringade vi sedan en kär stund. Med anledning af orden: »Jesus såg upp mot himmelen, suckade och sade» etc., uppmuntrade vi hvarandra att lyfta hoppets blick mot himmelen, när själarnes döfstumhet komme oss att sucka i våra andar.

Älskade missionsvänner, I, som »ropen till Gud dag och natt» för Kinas millioner och Jesu vittnen bland dem, veten med visshet, att Gud »skaffar rätt åt sina utkorade», och att eder bön *är* hörd, men behofven växa i mån af arbetarnes tillökning. Upphören därför icke att bedja för våra kära syskon här ute, att de i synnerhet må få nåd att i det omgifvande mörkret se upp genom en öppnad himmel och så »öfverflöda i hoppet genom den Helige Andes kraft». *Joh. Rinman.*

E. Folke.
Fredrika Hallin. Sekine Sandberg. Teodor Sandberg.
Einar Sandberg.

Från missionärerna.

Resebref.

Af *E. Folke.*

(Fortsättning fr. februarinumret).

Okt. 27. Två dagars resa och vi äro åter vid en missionsstation, Tsing-tsi-kuan, tillhörande Kina Inlandmissionen. Missionär Parker och hans hustru, kinesiska till börden, hafva nyligen slagit sig ned här. Nu först hafva vi fått höra om statshvälfningen i Peking. Man säger, att kejsaren är mördad, att hans rådgifvare delat samma öde, och att alla reformer blifvit återkallade. Allmän oro och ovisshet råda.

Nov. 2. Lao-ho-k'eo. Tre dagars båtfärd från Tsing-tsi-kuan och vi känna oss åter lyckliga i kretsen af landsmän. Vi gästa nu hos norska missionärer, tillhörande den norsk-lutherska missionen, som har sitt säte i Bergen. Ett hjärtligt välkommen från missionärerna, de kinesiska kristna och de glada skolbarnen är nog att bortjaga alla obehagliga minnen från vår resa. Vi hafva nu nått Han, Jang-tse-kiangs största biflod. En större båt måste förhyras för resan ned till Hankow.

Nov. 5. Först nu äro vi färdiga till afresa. Vår långa resa i Lao-ho-k'eo har gifvit oss många uppmuntringar och ytterligare bevis på att Herren vill använda våra skandinaviska folk att vara ljusbärare i hedendomens svarta mörker. De oroande ryktena från Peking finna vi vara sanna, åtminstone delvis. Från västra Kina komma underrättelser, att uppror utbrutit och att missionärer och infödda kristna varit utsatta för våldsamheter. Måtte Herren i sin nåd ännu hålla evangelii dörr öppen i detta arma land!

Nov. 14. Sju dagars ytterligare båtfärd och vi äro i Hankow. Under vägen passerade vi Fanch'eng, där Svenska Missionsförbundet och Norsk-lutherska synoden, båda från Amerika, idka missionsverksamhet. Vi voro endast i tillfälle att aflägga ett helt kort besök hos dessa våra vänner. Blefvo därför ej i tillfälle att se mycket af deras verksamhet men funno dem vid godt mod och fulla af hopp. Här i Hankow möta oss mera hoppgifvande underrättelser. Kinas unge kejsare lefver ännu, men han har förlorat sin

makt, och hans reformsträfvanden äro dränkta i blod. Upproret i Sï-chuan säges vara kväst och dess ledare halshuggen. Änkekejsarinnan har utfärdat flera edikt till skydd för de kristna. Allmänt göres dock det påståendet, att Kina kastats tillbaka hundra år i sin utveckling, och många spå, att landet föres hastigt mot sin undergång, Under tiden triumferar det gammal-kinesiska partiet öfver sin seger och drömmer om att den dag snart skall randas, då alla utländingar äro fördrifna ur landet, och de få åter inslumra i sin sekellånga sömn.

I går besökte vi våra syskon af det Svenska Missionsförbundet i Wuch'ang. Här träffade vi gamla kära vänner från hemlandet. Hvad ett sådant möte innebär, kan endast den fatta, som vistats i främmande land. Skolbarnens glada ansikten och de äldre troendes varma kärlek beredde oss dubbel glädje. De kände sig förenade med oss, därför att vi voro från samma land som deras egna älskade lärare. Mycket uppmuntrande var det att höra, att våra syskon lyckats få fast fot i Sung-pu, och och att de funnit, att våra mördade bröders, Johanssons och Wikholms, korta lif och vittnesbörd där lämnat oförgätliga minnen efter sig bland infödingarne! Herren skall förvisso gifva rika skördar på detta med deras blod vattnade fält.

Nov. 16. I dag har jag besökt ännu en skandinavisk mission i Hankow. Den Norsk-Amerikanska missionens missionärer voro just samlade till konferens och hade fattat ett beslut, som mycket uppmuntrade mig. De ämna nämligen upptaga Honan som sin arbetsmark. Vi hafva länge bedit till Herren, att han måtte sända sina vittnen till denna provins, så stor och folkrik, men dock så försummad. Detta är början till bönhörelse.

Mr och Mrs Inwood med Mr Stevensen och Mrs Walker på hvardera sidan.

Till Hankow hafva också anländt herr och fru Taylor i sällskap med Inwood och hans hustru. De ämna först hålla en serie möten här för européer och kineser och sedan fortsätta till Chong-king i provinsen Sï-chuan.

I Hankow hafva vi kommit den civiliserade världen närmare. Ångbåtar, fabriker, stora palats i europeisk stil, allt påminner så lifligt om vårt hemland och låter en ana hvad Kina skall bli. Men den hastiga materiella utvecklingen utan motsvarande sedliga framsteg störta blott detta folk djupare i fördärf och elände. Hankow har tillräckliga exempel att uppvisa, som bevisa sanningen af denna sats. Låtom oss därför skynda att med sanningens evangelium gifva dem räddning och hjälp.

Din ringe broder
E. Folke.

En missionsresa i Tong-cheo-fu-distriktet.

Af *Anna Eriksson.*

(Fortsättning fr. januarinumret).

Sjette dagen kommo vi till Iang-fong köping. Ett litet stycke väg därifrån bor gamle Ma, en af de sex, som döptes här i juli 1897. Till hans hem tänkte vi gå på söndagsmorgonen. Det dröjde likväl ej länge, förrän gubbens korpulenta gestalt visade sig på gården. Han hade väntat oss flera dagar och äfven denna gång kommit för att söka oss på värdshusen. Nu blef det fart i den gamle. Vi måste genast fara till hans hem, och själf sprang han i förväg för att underrätta om vår ankomst. Framkomna fördes vi till det rum, han med sin hustru bebor, och våra saker tillvaratogos samt inburos. Spinnrockar och skräp undanskaffades, och vi bjödos taga plats på »kangen», där farmors mor satt uppkrupen med en liten parfvel i knäet. Det var ej vår värds hustru utan svägerska, som vi här hade framför oss. Den förstnämnda var ej hemma men eftersändes. De två bröderna Ma bo tillsammans i ett hus med sina barn, barnbarn och barnbarns barn, inalles 28 personer. De äta alla ur samma gryta, och en sällspord endräkt råder i den stora familjen. Fäderna, nu gamla och grå, behandlas af barnen med kärlek och vördnad, och alla, som känna dem, mena, att gudarnes välsignelse bor i huset. Men tänk huru oändligt mycket mera godt skulle ej komma dem till del, om den sanne Guden finge rum i deras hjärtan! Ma d. y., som nu ett par år trott på Herren, förmanar också de sina att söka den frid, han själf funnit. Väl händer det, att de skratta åt hans ord, ty han är tandlös och har litet svårt att utreda ett för dem så främmande ämne, men ett troget lifs vittnesbörd skall säkert bära frukt. Så t. ex. omtalade hans hustru, att han förr hade ett mycket svårt lynne. När han blef ond, vågade ingen säga ett ord, men nu, sedan han börjat tro på Gud, är han alldeles förändrad. Den äldre brodern lider af andtäppa. När den är för svår, beder han: »Jesus, fräls mig», och strax blir det bättre, sade han. Hvarje afton säger vår vän till de sina: »Kommen tillhopa nu alla, så skall jag tala himlaord». Hur komiskt det än förefaller de flesta af dem, böja de dock alla knä med den gamle, som då högt beder till Gud om deras gemensamma frälsning och välfärd. Den söndag, vi voro där, samlades de flesta af grannarna i Ma's hem. och med ledning af Matt. 16: 13: »Hvem säga människorna mig, Människosonen, vara?» fingo vi tala för dem om den nåd och förlossning, som är beredd i Kristus för hvar och en, som tror. Alla möjliga sätt hafva försökts för att

få gamle Ma att öfvergifva sanningen. Så säger folk bl. a.: »Ja, nu har du öfverlämnat dig åt utländingarna, och när de resa hem till sitt, taga de dig säkert med.» »Ja, låt gå», säger han, »när jag har Gud och Jesus, så frågar jag ej efter, hvart det bär.» Någon frågade hans hustru: »Kan inte du hålla reda på gubben, så att han inte springer så ofta till utländingarna?» »Nej», sade hon, »det bryr jag mig ej om, han är gammal nog att veta, hvart han tar vägen. När han säger: 'nu tänker jag gå', så gör jag i ordning hans saker utan vidare», så det ser ej ut att vara någon utväg med honom mera.

Vi läste, sjöngo och språkade med unga och gamla, och troligen försvunno många fördomar mot oss genom detta besök. Då Ma på julafton kom till oss, hade han en af sin brors söner med, som aldrig förr vågat gå inom våra dörrar. På måndagens eftermiddag sade vi farväl till vännerna i Chu-ts'uen, som bådo oss stanna längre hos dem nästa gång. Nu foro vi till vår lärares by och hade aftalat med gamle Ma att följande dag möta oss hos en hans släkting i en annan by. I Ch'uang-t'eo voro vi också väntade. Roligt var det att återse våra vänner där och påminna dem om det ena nödvändiga. Tisdagsmorgon foro vi åstad på åsneryggen till den andra byn men hade ej hunnit långt, förrän vi mötte Ma, som bad oss vända om. Han hade tidigt på morgonen gått till sina släktingar, men de funno det icke lämpligt att taga emot oss. Det var då ingen annan råd än att gå tillbaka och vänta till följande morgon, då vi reste till Ch'eng-hsien. Vägen dit går förbi Fang-poh, den by i hvilken vi bodde en tid på sommaren 1895. Vi gingo in och hälsade på vårt gamla värdfolk, drucko te samt sutto en liten stund. Det hopp, vi en gång hade om den platsen, är nu tyvärr grusadt. På kvällen kommo vi fram till Ch'eng-hsien. Där var marknad, och vi träffade en mängd kvinnor på värdshuset. I två följande dagar spelades teater utanför stadsgudens tempel. Vi voro också med där på ett hörn och sålde icke så litet böcker. Värdshusvärden bjöd oss äfven ut till sitt hem på landet, beläget en kvarts timmes väg utom staden. Den trettonde dagen lämnade vi Ch'eng-hsien. Öfver djup och höjder kommo vi den kvällen till Hauts'uen, 30 li från T'ong-cheo. Där tänkte vi stanna och uppsöka folket följande dag, men det blef dåligt väder på natten, så vi ansågo det rådligast att fortast möjligt begifva oss hem. Efter några timmar voro vi åter inom T'ong-cheo-fu's murar, tacksamma mot Herren, som hållit sin skyddande hand öfver oss på färden. Hvad skörd det skall blifva af denna sådd, veta vi ej ännu. Vi så på en förhoppning.

Bref.

T'ong-cheo-fu 24 november 1898.

Käre broder!

Vid min morgonväkt i dag stannade jag vid ett ord i Hesekiel, som jag vill sända dig, kap. 47: 12, de sista orden i versen: »*Deras frukt* skall tjäna *till föda* och *deras löf* till *läkemedel!*» Guds folk blifva själfva rättfärdighetens ekar (Es. 61: 3), planterade af Herren vid lifvets vatten, klart som kristall (Upp. 22: 1); de bära sin frukt till Herrens förhärligande och deras löf förvissna icke (Ps. 1: 3). Hvilken underbar kallelse Guds folk har! *Vår* frukt skall tjäna till föda (d. v. s. lif, världens lif genom Jesus Kristus) och våra löf till folkens läkemedel (Upp. 22: 2) genom Jesus Kristus. Herren gifve hela vår mission, bröder och systrar, hemma och på fältet nåd att genom *mycken* frukt förhärliga vår Fader. (Joh. 15: 8.)

Jag bor för närvarande hos August Berg i T'ong-cheo-fu; flyttade hit i slutet af oktober. Min vistelse hela sommaren hos Axel och Anna Hahne har varit mycket stilla och lugn. Jag anlände till Üin-ch'eng i medio af juni efter den långa resan från Shanghai och Ganking; jag var således i Üin-ch'eng i fyra månader. Min tid upptogs af språkstudier; hvarje morgon och afton satt jag i det stora, rymliga kapellet och åhörde aftonbönen. Den leddes omväxlande af någon af bröderna eller af vår evangelist Li. Allt husets folk samlades, äfvensom skolgossarne. Till vänster om bordet, vid hvilket ledaren brukade sitta, tronar gubben Ma i en armstol. Ma förestår gosskolan, har i många år varit i missionens tjänst, är en skicklig lärare, är ej döpt, ej så litet högfärdig öfver sin bildning i de kinesiska klassikerna. Emellertid har Herren berört äfven hans hjärta.

Efter Ma kommer sedan öfrigt tjänstefolk, som har anställning på stationen, äfvensom gäster eller tillfälliga besökare. Vi sjunga en sång, hvilket går rätt bra. När kineserna lärt sig en melodi, sjunga de den skapligt, om de hafva någon, som leder sången, annars blir det sammelsurium. Hugo Linder intresserar sig mycket för församlingssången. Själf begåfvad med ett godt öra och en vacker röst önskar han, att kineserna skola sjunga något så när också. Med en stor svart taktpinne slår han takten, och så får han dem att sjunga både ordentligt och rent. Axel har sina dragspel, och dem handterar han med stor schwung. Efter sången hålles aftonbönen, sedan kanske vi sjunga än en gång, och därpå skiljas vi åt. Inte förstod jag mycket till en början, men hur det är, under veckornas lopp växer man in i språket, man vet knappast huru. Evangelisten Li är en präktig karakter; han studerar sin bibel, och Gud undervisar honom; vi hafva mycken orsak att tacka Herren för hans verk i honom.

Hugo är dagen i ända mycket rörlig. Såsom alla syskonens homme d'affaires i fråga om rekvisitioner från kusten af hvad som behöfves, har han en vidsträckt korrespondens samt är föremål för mycket interviewande. Hans mesta tid upptages af sjukvård. Hans rykte är vidt utbredt i denna del af Shansi (d. v. s. inga öfverdrifter). Sjuka och hjälpbehöfvande komma därför dygnet om, och många, som inte kunna komma, bedja om besök i sina hem. Hugo arbetar outtröttligt; har för mycket att sköta; har en okuflig verksamhetslust; magrar och blir blek; om han inte tager sig i akt, blir han kanske småningom alldeles öfveransträngd.

Systrarna bo i ett särskildt hus, kalladt Fridhem, helt nära den stora stationen. Det är inte utan att kristendomen »går i silfverskor» (som någon uttryckte sig) i Üin-ch'eng; d. v. s. ryckvis tyckas de högre uppsatte tjänstemännen jämte däras familjer anse det som comme il faut att besöka utländingarna och visa sig intresserade af kristendomen. Icke blott att Erik Folke står på mycket vänskaplig fot med en och annan mandarin, utan — de komma äfven på visiter, efterföljda af en liten skara uppvaktande soldater och betjänter. Inne i rummen sitta

då Erik, Carl och mandarinerna och språka helt gemytligt kring en kopp te, ute på gården lysa soldaterna i sina röda uniformer — allt ser helt ståtligt ut. — Vi få icke blott besök af ämbetsmän, utan äfven deras hustrur och döttrar komma ibland i väldiga foror till Anna Hahne. Visiter aflägga ju alltid åkande. En afton i höstas fann Anna Hahne vid sin hemkomst från några husbesök ute i staden rummen fyllda af 10 stycken förnämiteter, hvilka mycket intresserade underrättade sig om våra förhållanden. Besök gifva ju anledning till återbesök, om Herren så leder, och så öppnar sig ett vidsträckt fält för systrarna att verka genom besök i kinesiska familjer — ett arbetsområde, som vi bröder ej kunna beträda.

Under sensommaren var det regnigt och sjukligt. Många af de troende hade sjukt i sina hus. Hjälpen består ju icke uteslutande i att man gifver dem läkemedel då och då. Vänlighet, deltagande, besök, när man kan föra med sig någon stärkande mat (den kinesiska maten är just inte hopkokt, så att den lämpar sig för en stackars sjukling), gör inte så litet godt, — och så kommer man åter in på systrarnas verksamhetsfält. Må Herren rikligen välsigna allt, hvad som göres, och gifva oss nåd att bära mera frukt genom Jesus Kristus.

Våra missionsstationer äro visserligen belägna i städer, men inom församlingen finnas många, hvilka bo ute på landsbygden. Ja, medlemmarnes antal från landet är ofta större än från staden. Distrikten äro stora, byarne, där troende bo, ligga än här, än där; när man reser för att hälsa på dem, behöfver man kanske bereda sig på ett par, tre dagars färd. Innan jag lämnade Üin-ch'eng öfvervar jag församlingens stormöte. Vi samlades på en fredag, hade möten på lördagen och söndagen, hvarefter bröderna från landet reste hem på måndagsförmiddagen. För mig voro mötesdagarna mycket ansträngande på grund af all kinesiska, jag hörde från morgon till kväll; denna i förening med spänningen af ens uppmärksamhet för att förstå gjorde mig till slut alldeles schack-matt. Kineserna äro outtröttliga i att hålla på med sina möten: den som predikar kan göra det huru länge som helst; att tala $1\frac{1}{2}$ timme i ett sträck och så fort som orden kunna komma öfver läpparne har jag hört dem göra; och de, som lyssna, sitta med ett outtröttligt tålamod. På lördagen var det morgonbön; på förmiddagen förekom församlingsärenden af olika slag; dopkandidater pröfvades: två män och en kvinna; på eftermiddagens möte handlade ämnet om våra kristliga skyldigheter. På söndagen samlades vi till morgonmöte, högmässa och middagsmöte. Kl. 4 skedde dopet — det första jag varit med om i Kina; kl. 6 förenade vi oss kring Herrens nattvard. Sedermera afslutades dagen med ett kvällsmöte. Stormötet var så att säga den första stora bataljen för Guds rike, jag deltog i här i Kina. Man kan ju likna dylika stormöten för fältslag under det långa krigståget mot djäfvulen i Kina. Huru mycket böra vi ej tacka Gud, när vi se segern på vår sida, i det att män och kvinnor öppet bekänna Kristus och upptagas i hans församling, eller i det att de troende dragas mera öfver på Herrens sida, upptaga korset och beträda helgelsens väg. Ett par dagar efter stormötet lämnade jag Üin-ch'eng för att resa till T'ong-cheo.

Jag har ej nämnt, att vi under sommarmånaderna ej hela tiden bodde på stationen i Üin-ch'eng. Hugo, Axel och Anna Hahne och jag flyttade under själfva högsommaren upp till bergen vid Hai-cheo, två mil från Üin-ch'eng, där vi trifdes så väl i den friska bergsluften. Vi bodde där i sex veckor. Det gjorde Axel och Anna obeskrifligt godt att komma ut på landet en tid, och nu efteråt inser jag, att det gjorde mig mycket godt också. Den första sommaren i Kina är just som litet pröfvande för krafterna.

När vi flyttade in från landet de sista dagarna af augusti, kunde vi alla med stärkta krafter gripa oss an hvar och en med sitt arbete. Hugo öppnade sin opiumasyl. Ett gatukapell iordningställdes i västra delen af staden vid en liflig handelsgata, och där predikas hvarje afton. Under förmiddagen sköter en evangelist bokförsäljningen samt samtalar med de besökande. Jag är ännu ej i stånd att predika, knappast att tala; hafva vi tålamod och bida Herren, hjälper han oss igenom. Flera aftnar följde jag med till gatukapellet. Det är så egendomligt att efter mörkrets inbrott gå genom gatorna i en kinesisk stad. Det är precis som man skulle tänka sig förflyttad tillbaka till 13—1400-talets städer i våra länder. Hvar och en bär med sig sin lykta. Vid mörkrets inbrott afstannar handeln, affärslokalerna tillslutas småningom, åtskilliga hållas fortfarande öppna, stora papperslyktor upplysa dem; te- och matställen locka med sina lyktor kunder till sig. Slutligen komma vi in på den västra gatan, där den liflliga trafiken först sent afstannar; där ligger vårt gatukapell. Redan på afstånd hör man Li's stämma, där han predikar evangelium för ett rätt talrikt auditorium, eller också tränger en till mötes tonerna från hans dragspel, hvarmed han leder någon sång. Kapellet utgöres af en stor salubod, hvilken lämpar sig utmärkt till predikolokal; en ordentlig rengöring har ägt rum, några bänkar och ett par bord hafva tillkommit, tänkespråk pryda väggarna; en utmärkt oljelampa i taket — och allt ser så inbjudande ut. Det utmärkta lampskenet tycker kineserna om, det upplyser hela gatan (den är då visserligen inte bred, jag tar den i fyra steg). På långt håll se vi därför, hvar vårt kapell är. Åhörarnes antal växlar, ibland mer, ibland mindre. Vid $\frac{1}{2}$10-tiden gå vi hem igen tacksamma i våra hjärtan för att få vara vittnen för Jesus Kristus. Bröderna bruka hyra dylika gatukapell i olika delar af staden, hvarigenom lifvets ljus sprides till alla.

Vår resa till T'ong-cheo gick mycket behagligt. Jag har nu varit här snart en månad och trifves så väl hos broder Berg. Missionsstationen är stor och vacker. Den ligger vid en liflig handelsgata ej långt från västra stadsporten. De besökande äro därför talrika; opiumasylen är i full gång, i det patienter intagits. Vi predika evangelium; Gud gifver växten.

Gud välsigne oss nu hvar och en i missionen, att vi hvar i sin mån må vara trogna i det lilla, förgäta det, som är tillryggalagdt, och jaga mot målet.

Herren vare med oss alla!

Din tillgifne broder
Gustaf Adolf Stålhammar.

Guds löften äro ej uttömda, då de äro uppfyllda, utan stå äfven sedan lika rika och fasta som förut samt låta oss vänta ännu en uppfyllelse. Menniskors löften likna, äfven då de äro som bäst, cisterner, hvilka blott innehålla ett tillfälligt förråd; men Guds löften äro såsom aldrig uttömda, alltid flödande källor; du må ur dem uttömma allt, hvad de synas innehålla, och de skola dock vara lika fulla som någonsin. Spurgeon.

Dop i Hai-cheo.

Vårt kinesiska stormöte i Hai-cheo är nu öfver. Gud välsignade det rikligen. Före detsamma gjorde jag med en af våra kvinnor och en troende man ett besök i P'u-cheo-distriktet för att litet lära känna sökarne och i synnerhet dem, som anmälts till dop. Vi voro borta 10 dagar och besökte under denna tid 8 byar, en af dem tvenne gånger, samt P'u-cheo stad. På alla dessa ställen lyssnade många till evangelium. Hemkomna samlades vi hvarje eftermiddag med kineserna i vårt hem för att före mötet tillsammans genomgå ämnet: »Den Helige Ande».

Stormötet började lördagen den 5 nov. med bön och hälsningstal. Sedan samtalade vi öfver ämnet »Den Helige Ande.» På eftermiddagen hölls församlingsmöte och dopförhör. På söndagen hade vi trenne möten på förmiddagen samt på eftermiddagen dop och nattvardsgång. På kvällen hade vi ett lifligt vittnesbördsmöte, då icke mindre än 27 personer omtalade Herrens godhet mot dem. De döptes antal uppgick denna gång till 6, nämligen 5 män och en kvinna, moder till en af våra församlingsmedlemmar. Dopförrättare var Axel Hahne från Uin-ch'eng. Deltagarna i mötet voro omkring 80. Tjugu personer äro anmälda till dop nästa gång.

Vi hafva f. n. 7 elever i skolan. Ett par hafva förhinder och komma nog icke denna termin.

Hai-cheo den $^{16}/_{11}$ 98.

Med hjärtliga hälsningar från

Agnes Forssberg och *Frida Prytz.*

Dop i I-shi.

Varen starke och låten ej edra händer sjunka, ty edert verk skall hafva sin lön. 2 Krön. 15: 7.

Älskade vänner!

Stor vare eder frid!

Huru tiden ilar! Långt före detta hade jag bort skrifva, men tiden löper oss alldeles ur händerna. — Sommaren med sin hetta ligger nu bakom oss och höstens kyla gör sig kännbar. — Äfven denna sommar fingo vi tillbringa en månad i Uan-ts'üen. — Vi hafva nu där hyrt ett litet hus och hoppas i höst, v. G., få ägna litet mera tid och krafter åt arbetet därstädes. Herren har gifvit oss så rika tillfällen att förkunna evangelium. Det har en tid varit stor rörelse bland folket här inne i landet. — Åtskilliga rykten — både sanna och falska — om kejserliga proklamationer utspridas här. — Ett vet att säga, att påbud utfärdats om afguderiets afskaffande, ett annat om fotbindningens upphörande. — Allt detta har gjort, att folket, såsom knappast tillförne, lyssnar till ordet. — Hvarthälst vi än gå i byarna, mottaga de oss vänligt och visa stor aktning för oss och evangelium. Herren har i sanning gifvit oss vidt öppna dörrar. Skörden är mycken, men ack, arbetarne äro ju så få! Det förefaller oss så underligt, att så få bröder komma hit ut, då missionsintresset är så stort hemma. — *Utruste* och *utsände* Herren snart de af *honom* därtill kallade!

Förra söndagen hade vi vårt »stormöte» här. Rätt mycket folk både från staden och byarne var då församladt. Mötena voro ganska lifliga. De under halfåret insamlade medlen utgjorde omkring 5000 cash = 3:00 tæl (omkr. 10 kr.), och därtill lade vi 4:00 tæl. På vårt finansmöte beslöto de att för dessa penningar inköpa en kapellampa, hvartill anslogs 4:00 tæl — det öfriga skulle användas till kolportörsverksamheten.

Två män — en från I-shi och en annan från Uan-ts'üen distr. — döptes. Den ene af dessa två var särskildt glad och lycklig. På egen begäran har han erhållit böcker, som han önskar sprida ibland kinesiska lärare och studerande. På söndagsaftonen under samtalsmötet stod han upp och räckte mig sin pipa och tobakspung under förklaring, att han nu ville afstå från denna vana, hvilken, då den var ful och oskicklig, icke anstode ett Guds barn.

Den andre mannen, som döptes, är tyst och fåordig, kanske ock något försagd. Vi hafva dock anledning att tro, att han är en sann Jesu lärjunge. — Måtte de dagligen tillväxa i nåden och blifva klart skinande ljus!

I början af okt. voro vi några systrar samlade här. Vi hade länge känt behof af att komma tillsamman för att gemensamt läsa ordet och bedja om rik andeutgjutelse öfver oss och arbetet här. — Herrens Ande var oss förnimbart nära, och vi hade det särskildt välsignadt.

Underliga tider stunda nog. — Ingen vet ju, hvad framtiden bär i sitt sköte, men det är väl tämligen säkert, att omstörtningar förestå här i Kina.

Låtom oss nu, älskade vänner, medan vi hafva dessa »vidt öppna dörrar», med fördubblad ifver, mod, kraft och hopp i förtröstan på Jesu segerkraft skänka evangelium till »Kinas millioner». Fienderna äro nog många och mäktiga, men jag läste senast i går: »Frukten icke och rädens icke för denna stora hopen; ty striden är icke eder utan Guds.»

I söndags kom en ung troende man hit. Han hade hört evangelium i Shensi och döptes af br. Franson, då denne var i Kina. Han hade kommit hem för att hälsa på sin mor, som han ej sett på öfver fyra år. — Hon bor omkring en sv. mil härifrån. Han ämnade inom några dagar återvända till Shensi men ville dessförinnan besöka oss och bjuda oss till sin by att predika evangelium där. I måndags följde jag med honom hem och mottogs på det hjärtligaste af hans mor och öfriga släktingar. — Med stor begärlighet lyssnade de till ordet. — Vid afskedet bådo de mig enträget snart komma åter.

Vår flickskola har just börjat. — Tre flickor äro här och flera väntas. I gosskolan finnas f. n. 13 gossar. — En gosse har slutat, emedan hans styffader ej längre ville underhålla honom.

Käre vänner, bedjen mycket för oss och arbetet här! Ja, måtte Guds Ande ofta påminna eder därom. — Att farorna äro många och striderna ofta heta härute, det förstån I. Herren är dock omkring sitt folk ifrån nu och till eviga tider.

Fältet är *vidtomfattande*, behofven *stora*, men Herren förser. Han är rik öfver alla dem, som åkalla honom. Tröttnen icke, älskade vänner! Vi behöfva eder hjälp, edra förböner. Arbetet växer, det grenar ut sig alltmer. Kommen särskildt ihåg skolarbetet! O, att dessa våra gossar och flickor blefve helt frälsta, hvilken seger! För Gud är ingenting omöjligt. De hjärtligaste hälsningar till alla, som med oss strida Herrens strider.

Eder i Jesus förbundna

Anna Janzon.

Üin-ch'eng nov. 16 1898.

Käre broder!

Frid!

Jag kom nyligen hem från en intressant resa i Honan, om hvilken jag hoppas senare få sända mera detaljerade underrättelser. Nu får jag nöja mig med att säga, att jag öfverallt rönt välvilja och hade utmärkta tillfällen att vittna om Gud. Äfven var jag i tillfälle att se, huru ordets utsäde bär skörd. Gud ske pris för all välsignelse!

Vi må godt alla och bo i frid, fastän underrättelserna från Peking synas tyda på att den lugna tiden måhända snart skall efterträdas af oro på alla håll. Uppror i söder och väster, konspirationer vid hofvet, hotande krig med och mellan utländska makter, sådana äro våra nyheter. Men vi äro ej värnlösa, ty Herren Sebaot, härskarornas Gud, är med och för oss.

Vi hafva fått julklappslådorna och biblioteket. Gud välsigne gifvarne!

Din tillgifne
Carl Blom.

I-shï Shansi den 31 okt. 1898.

Älskade missionsvänner!

»Icke med makt och icke med kraft men med min Ande, säger Herren Sebaot. Eho du är, du stora berg, som reser dig emot Serubbabel, till slättmark skall du varda.» Sak. 4: 6, 7.

Sålunda kunna vi *i tro* med full förvissning om slutlig seger för Guds rike gladt gå framåt i striden för honom, som kallat oss att vara hans vittnen i en värld full af otro, synd och död. Hur godt att få stilla hjärtat vid *Guds fasta, orubbliga ord,* då vi under vandringen blifva trötta och fienden skjuter sina pilar af ovisshet och tvifvel emot oss. »Trons sköld» utsläcker *alla* den ondes glödande pilar.

Länge har jag önskat att skrifva ett litet bref för vår tidning till alla älskade vänner därhemma, som med oss härute kämpa för evangelii utbredande i Kina, men hållits tillbaka af den tanken, att jag ej hade något att skrifva om då jag ju ännu ej kunnat deltaga i något egentligt missionsarbete. Det oaktadt vill jag ändå gärna sända en liten hälsning. Jag har, Herren vare lof, fått vara frisk hela tiden sedan min hitkomst. Under den hetaste tiden i somras hade vi systrar här i I-shï den förmånen att få flytta till grottor, hvarom Naëmi Sjöberg* förut skrifvit. Ifrån dessa flyttade vi redan i medio af augusti. För oss nyutkomna systrar är ju ännu språkstudiet det hufvudsakligaste arbetet, men snart hoppas vi också kunna meddela oss litet med folket och, om också med stapplande tunga, få framföra vårt ljufliga budskap, »som är en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror».

För ett par veckor sedan hade jag den glädjen att få följa med Anna Janzon ut till en by, där vi bodde en par dagar hos en familj Fei, som bestod af tvenne bröder med deras familjer och deras moder. Den ene af dessa bröder tror på Jesus och vill nu med hela sin själ hafva sina anhöriga med sig. Icke allenast dem, som bodde i huset utan också andra längre bort boende, hade han inbjudit, tills vi skulle komma. Folket i byn hade äfven underrättats härom, och de infunno sig nästan mangrant, tror jag. Äfven från byarna omkring kommo de, ty det var marknadsdag och alla fingo naturligtvis höra, att det fanns utländingar på platsen. Jag vet ej, om de här sett någon utländing förut, men visst är, att de beskådade oss noggrant från topp till tå. Sedan den första nyfikenheten lagt sig, ville de också höra, hvarför vi kommit så långt ifrån. Anna J. fick då tala till dem ganska mycket, hvarunder de stilla lyssnade, allt emellanåt görande sina frågor och små utrop af förvåning eller bifall. En sak, som de flesta tyckes förstå, var, att vi alla äro syndare och ej *själfva* kunna frälsa oss från våra synder, i synnerhet sedan vi talat om, hvad synd är, hvilket de oftast tro är sjukdom och lidande af alla slag. Då vi så säga dem, att Jesus kommit för att frälsa oss från synden, tycka de, att det är ett godt budskap och säga: »Ni talar goda ord».

Förtärandet af opium och dess fördärfliga följder kände de väl till, och den ene efter den andre kom och ville, att vi skulle hjälpa dem att afvänja sig från begäret därefter; också många andra sjuka kommo och undrade, om vi ej hade någon medicin att bota dem med. Vi gåfvo dem några goda råd samt något medicin af det lilla förråd, som vi fört med oss, framför allt hänvisande dem till den store läkaren, Jesus, som är mäktig att frälsa och läka både själ och kropp. Från tidigt på morgonen till sent på kvällen stodo de packade omkring oss, äfven då vi hade vår måltid båda dagarna, vare sig vi voro ute eller inne, och flera gånger uttalade de sin önskan, att vi snart skulle komma igen. Mannen Fei's moder var mycket vänlig och snäll mot oss på allt sätt såsom för öfrigt hela familjen. Det var så roligt att se, hur evangelium redan haft stort inflytande i det hemmet. Afgudarna voro förstås alla bortskaffade, och de föllo alla ned på sina knän och bådo med oss till lefvande Gud. Måtte de alla snart på sina hjärtan få erfara pånyttfödelsens stora under. Bedjen med oss härom! Vi äro så tacksamma till Gud för denna »öppna dörr» tillika med många andra sådana, som vi hafva i byarna rundt om, hvilka höra till vårt distrikt. Helt nyligen hade vi också glädjen att genom dopet få upptaga två män i vår lilla församling här. Herren vare lof för hvarje själ, som af helt hjärta mottager Jesus! Dessa två män synas vara verkligt uppriktiga. Den ene af dem behöfver särskildt vår förbön, ty han har det svårt i sitt hem, emedan hans hustru röker opium.

En liten flickskola ha vi nyligen börjat; elevantalet är ännu endast tre men kommer nog snart att ökas. Det är så roligt med de små flickorna, de äro så glada åt att lära sig läsa och trifvas godt hos oss; vi fruktade, att de skulle komma att längta till sina hem. Viljen I särskildt komma ihåg dessa små i edra böner samt äfven gosskolan.

Från de stora politiska rörelserna, som nu försiggå i Kina, kommer ibland en och annan liten våg hit upp till norr, men därom veten I helt visst mera än vi. Människorna häruppe äro ej så oroliga som i södra Kina, där ha de på flera ställen visat sig fientliga mot missionärerna, troligen till följd af de rykten, de höra om utländingarnas framfart. Hvad som mycket nära berör oss,

* Detta bref har ej kommit oss tillhanda. Not af Red.

men som vi ännu ej veta, om det är sanning, är ryktet att kejsaren skall hafva gifvit ut en befallning, att alla afgudar skola bortskaffas ur templen, de mindre templen rifvas och de större upplåtas åt missionärerna att predika evangelium uti, och att dessa med gästvänlighet skola mottagas i hvarje stad eller by. Det låter nästan otroligt. Men »för Gud är allt möjligt». Vi ha hört det från flera håll, så helt visst är det någon sanning däri, men det kommer kanske att dröja, innan mandarinerna sätta den kejserliga befallningen i verkställighet. Allt tyder på att »Guds rike är nära» och »hedningarnas tider» kanske snart slut. Låtom oss med ifver och allvar bedja, att Jesu vittnen i *alla* land måste blifva *mera* fyllda med den Helige Ande, att strömmar af lif måtte flöda till alla törstande millioner, som ännu ej fått lifvets vatten. Till vår stora glädje höra vi från vårt kära fosterland om stora rörelser bland Guds folk där hemma och om skaror, som blifvit frälsta. Ära vare Gud, pris och lof, att han besöker sitt folk. »Men alltings slut är nära. Varen därför tuktiga och nyktra till att bedja, och framför allt hafven en innerlig kärlek till hvarandra.» 1 Petr. 4: 7, 8.

»Evigt strålar Fadrens kärlek
Från hans fyrbåk, skön och klar,
Men de mindre ljus kring stranden
Oss i vård han lämnat har.
Låt de mindre ljusen brinna,
Lysa upp den vilda sjö!
Någon väderdrifven sjöman
Kan *du* rädda från att dö.»

Eder i Jesus förenade

Mina Svensson.

Våra infödde medarbetare.

Kung-shuen-tao.

opiumasylföreståndare på utstationen Pu-cheo.

Det var vid den stora examen i nämnda stad på våren 1895, som denne man gjorde närmare bekantskap med evangelium.

Vår lilla »predikare-expedition» hade anländt dit, hyrt en lämplig plats för det stora tältet och fått detsamma uppsatt. Den präktiga tältduken beundrades mycket. Än utbrast någon: »huru bra en kostym kläder af detta starka tyg skulle vara! Än frågade en annan: »hvad kostar det per fot?»

Mycket folk kom dagligen på mötena, och de lärdes ovilja gaf sig snart tillkänna. En af dem hotade nämligen med stora ord att drifva oss ut ur staden. Herren hade dock annorlunda beslutat, och genom mandarinens tillmötesgående (se »Sinims land» för febr. 1896) utgafs en proklamation till förmån för oss. Kriget med Japan pågick just vid denna tid. Midt under förföljelsen hade ordets ädla utsäde funnit en god jordmån i några få hjärtan. Så är det med sanningens evangelium, när det synes som mest undertryckt, vinner det ofta sina största segrar. Ett af den »starkares» segerbyten under dessa dagar var *Kung-shuen-tao.* Han var då 36 år gammal och hade dels varit soldat vid olika regementen, dels betjänt hos flera ämbetsmän. En sådan syssla innehade *Kung* nu hos ofvan nämnda mandarin. Äfven hade han under någon tid idkat hotellrörelse i samma stad. Stark opiirökare var han andligen ganska försoffad. Dessa olyckliga igenkännas på gatan ofta genom sitt slöa uttryck i ögonen, sin oordnade dräkt med mössan ofta litet på sned.

Denne vår vän var emellertid en uppmärksam åhörare i tältet under flera dagar och brukade äfven följa oss hem till vår förhyrda bostad på kvällarna för att närvara vid aftonbönen och lära mera om Guds väg. Herren öppnade hans hjärta, och kort därpå var han i stånd att lämna opiipipan. Härtill bidrog också den medicin, han som gåfva erhållit af framlidne infödde pastor *Hsi.* — Hvad evangelisten Lukas berättar oss om Lydia, kan äfven sägas om Kungs öfver 70-åriga moder (Apg. 16: 14), som också var inbiten opiumslaf.

I sista brefvet från fröken Frida Prytz, som under min frånvaro förestår stationen Hai-cheo, dateradt den 10 nov. 1898, läsa vi den gamlas namn i raden af de sex, som vid det sista missionsmötet därstädes i nov. blefvo »begrafna med Kristus genom dopet till döden». Sonen var bland de sex, hvilka såsom »förstlingskärfvar» döptes i Hai-cheo på våren 1897.

Herren allena äran!

Låtom oss tacka och lofsjunga hans namn, som allena gör under på jorden!

Strax efter sin omvändelse började Kung arbete i en opiumasyl, som han själf upprättat i köpingen *Hanjang*, ej långt från staden Pu-cheo. Såsom superintendent för arbetet i dessa distrikt har jag aldrig tillrådt honom att ensam börja sådan verksamhet utan tvärt om afrådt honom därifrån, emedan stora frestelser här läggas i de infödda troendes väg genom handeln med opiumpiller, oskiljaktig som den är från detta slag af arbete. Själf har han emellertid fortsatt denna verksamhet allt sedan dess och har genom Herrens nåd blifvit bevarad från att — såsom så ofta inträffat under liknande omständigheter — falla i girighetens snara. Till flera hundra uppgå redan deras antal, som genom honom blifvit afvanda från sitt opiumbegär. De flesta återgå dock till lasten, såsom sker vid allt arbete af detta slag i Kina, emedan de ej komma till en lefvande tro på Kristus och följaktligen ej äga kraft att kunna öfvervinna begäret. Asylarbetets betydelse — förutom dem, som genom sann omvändelse vinna verklig befrielse, — kan inses, då man besinnar, att alla de andra patienterna, af hvilka somliga uppehålla sig 15 à 20, andra 30 dagar, under denna sin vistelse i asylen genom de dagliga gudstjänsterna få göra en närmare bekantskap med kristendomens viktigaste sanningar. Många, som återfallit, hafva kommit nästa termin med förnyadt uppsåt att lämna lasten och då blifvit frigjorda. Åter andra fall hafva förekommit, då samma person tre à fyra gånger på hvarandra i asylen förgäfves sökt befrielse från den syndavana, han hatar. Detta slags arbete är ett af de mest tålamodspröfvande och svåra i Kina. Såsom synes häraf, behöfver vår broder Kung särskildt våra förböner.

Han har många goda egenskaper: är nitisk i sin Herres tjänst, ädelmodig, hjälpsam och uthållig, hvarför han också är allmänt omtyckt af de troende. Ofta får han förlora på falska bröder, som, då de veta, att han ej lagsöker dem, aldrig betala sina medicinräkningar. Dessa oförrätter lider han med tålamod för Herrens skull. Missionsvännerna skulle se honom med den långa kaschpåsen på ryggen och en staf i handen på väg uppför det det branta berget (detta stupar på denna plats i 45 gra-

ders vinkel) att besöka de i evangelium intresserade och för att förmana, varna och uppmuntra dessa. Då förre evangelisten Uang förliden sommar sökte ställa till oreda bland de troende, var Kung broder Folke till god hjälp. Dock får jag slutligen nämna, att hos vår broder stundom sticker fram högmod och härsklystnad. Detta intryck hade ock fröken Prytz fått vid sitt sista sammanträffande med honom.

O, älskade syskon, skola vi ej förena oss om att hvarje dag bära fram denne käre broder i innerlig förbön, att Herren hos honom ville fullkomna sitt verk, bevara och välsigna honom till sitt heliga namns förhärligande i de trakter, där han arbetar?

C. H. T.

Kära Missionsvänner!

Återigen nalkas tiden för vårt årliga tacksägelse- och bönemöte, och bedja vi att få hänvisa alla våra medarbetare i evangelium till nedanstående tacksägelse- och böneämnen. Listan är denna gång längre än någonsin förr. Under 1898 har Herren i sin stora barmhärtighet gifvit rikare välsignelse i arbetet än under något föregående år. Många hafva blifvit döpta, och ett stort antal »sökare» hafva begärt undervisning. Dörrarna stå vidt öppna i de olika distrikten. Visserligen må vi tacka Herren för en sådan nåd och på samma gång bedja om ännu större ting, ty stora ting kan Herren göra. Genom förbön för Guds missionsverk blifva vi ock Guds medarbetare.

Tacksägelse- och böneämnen för den 14 mars 1899,

"Svenska missionens i Kina" allmänna bönedag.

Min Gud är du, och jag vill tacka dig; min Gud, jag vill upphöja dig. Ps. 118: 28.

Ämnen för tacksägelse:

a) I hemlandet för:
gamla medarbetares och vänners uthållighet;
nya medarbetare och vänner;
nya missionärskandidater; och
influtna medel tilll arbetets underhåll.

b) På missionsfältet för:
uppfyllandet af alla behof, andliga såväl som timliga;
bevarandet af brödrakärleken;
ankomsten af nya medhjälpare;
nydöpta på alla våra stationer;
ett större antal sökare än tillförne;
jämförelsevis godt hälsotillstånd;
åtnjutet beskydd under resor och
de särskilda oroliga tider, som nu råda i Kina;
goda infödda medarbetare.

Särskildt för I-shi:
För de fem personer, som under året blifvit döpta — utgörande förstlingsfrukten i I-shi;
för ökadt intresse för sanningen bland folket i byarna samt de nyöppnade dörrar, Herren gifvit där;
för välsignelse öfver arbetet i gosskolan; för de vidt öppna dörrarna, Herren gifvit i Uan-ts'uen distriktet.

Särskildt för Hanch'eng:
För att syskonen fått bo fullkomligt ostörda, alltsedan de inflyttat i staden, trots all den fiendskap och det motstånd, som lades i dagen, då de hyrde hus;
för full frihet att i den mån, Gud gifvit nåd och krafter, verka hans verk i alla delar af distriktet;
för de troendes tillgifvenhet och kärlek;
för församlingens grundläggande den 2 okt., då vid det första stormötet döptes 11 män och 2 kvinnor;
för snälla medhjälpare;
för hälsa och krafter under året och för öfrigt för all den rikedom af Herrens nåd, han låtit hvila öfver syskonen.

Särskildt för Hai-cheo:
För 6 döpta vid stormötet i höstas;
för många intresserade i evangelium i Pu-chèo-fu-distriktet.

Särskildt för Honan:
Att 16 troende under året i dopet bekänt Kristus, samt att mer än 20 sökande finnas;
att verksamheten synes bedrifvas utan störande förveckling från hedningarnas sida och intresset synes växa;
att en *ny* predikolokal (i Jang-po) öppnats och arbetet där i distriktet ordnats på nästan självunderhållande principer.

Kommen, låtom oss fröjdas inför Herren, låtom oss jubla inför vår frälsningsklippa. Låtom oss gå fram för hans ansikte med tacksägelse, låtom oss med psalmer jubla inför honom. Ps. 95: 1, 2.

Ämnen för bön:

a) i hemlandet för:
hemmavarande missionärer, kommitteén och ombud;
mera helig nitälskan bland Guds folk i allmänhet;
flere medarbetare hemma och ute på fältet;
ökade inkomster för de ökade behofven.

b) På missionsfältet om:
ett större mått af Guds Ande och kärlek till själarna;
välsignelse öfver de särskilda grenarna af arbetet, såsom predikan i stad och på land, skolor, opiumasylverksamhet, bibelklasser m. m. m. m.;
välsignelse öfver medhjälparna i arbetet — äldste diakoner, gästemottagare, evangelister, bokspridare, bibelkvinnor, skollärare, husmödrar;
flera infödde arbetare;
förökadt nit hos församlingsmedlemmarna för deras landsmäns frälsning;
utvidgad verksamhet i *Honan;*
flere bröder;
vishet i församlingarnas skötande;
våra skolbarns och tjänares omvändelse;
våra kinesiske lärares omvändelse;
välsignelse öfver kejsaren och de lokala myndigheterna.

Särskildt för I-shi:
Att Herren snart ville gifva en evangelist för I-shi, emedan den, som nu verkar där, skall flyttas till Uan-tsuen;
att några, som sökt skada arbetet genom att åstadkomma söndring, måtte förhindras och om möjligt vinnas för Herren;
att de små i den nyöppnade flickskolan måtte lära att känna och älska Jesus.

Särskildt för Üin-ch'eng:
Om tvenne infödda evangelister och lämplig lokal för opiumasyl (för män och kvinnor).

Särskildt för Han-cheng:

För de döpta och intresserade där;
att kraft, visdom och ledning i arbetet måtte beskäras syskonen;
att Herren må utvidga gränserna, så att platser, personliga krafter och medel, må gifvas för ett framgångsrikare arbete;
att Kristi frid städse måtte regera i de troendes och missionärernas hjärtan.

Särskildt för Hai-cheo:

För Hai-cheo stad, att Gud måtte utgjuta sin Ande öfver den. F. n. kännes det så hårdt där;
för Uang Uang Shui, f. d. evangelist, att Gud måtte välsigna honom med en ödmjuk ande;
för dem, som skola pröfvas vid nästa dopförrättning, att syskonen klart må kunna urskilja, hvilka som böra döpas.

Särskildt för Honan:

Att Herren ville bevara, stärka och utveckla de troende, öka befolkningens mottaglighet för evangelium;
utvisa infödde ledare och predikanter för samarbete med oss; gifva oss inträde i för verksamheten lämpliga centra samt för arbetets fortsättning och utveckling från hemlandet utsända andeuppfyllda män och kvinnor, som kunna rätt dela sanningens ord.

Så säger Herren, som ock gör hvad han säger, som bereder och verkställer det, och hvilkens namn är Herren: Ropa till mig! så vill jag svara dig och kungöra för dig stora och förborgade ting, hvilka du icke har känt. Jer. 33: 2, 3.

Bönelista med förteckning

öfver missionärerna och stationerna, tillhörande

Svenska Missionen i Kina.

I provinsen Shansi:

Üin-ch'eng (uttalas Yuin-tjöng):

Erik Folke,	ankom till Kina år 1887
Anna Folke,	» » » » 1888
Axel Hahne,	» » » » 1890
Anna Hahne,	» » » » 1893
Carl Blom, (arbetar på utstationen Si-ngan i provinsen Honan.	» » » » 1892
Hugo Linder,	» » » » 1894
Kristine Angvik,	» » » » 1893
Lina Holth,	» » » » 1893

Infödda medarbetare:

Chang (uttalas Tjang), evangelist,
Li (uttalas Li), gästemottagare,
Chao (uttalas Tjao), opiumasylföreståndare.

I-shi (uttalas I-shi):

Anna Janzon,	ankom till Kina år 1890
Ebba Burén,	» » » » 1894
Naëmi Sjöberg,	» » » » 1898
Mina Svensson.	» » » » 1897

Infödda medarbetare.

Üeh (uttalas Yue), gästemottagare.

Mei-ti-chen (uttalas Mei-ti-tjön):

Fredrika Hallin (f. n. i hemlandet för att hvila),	ankom till Kina år 1889

Infödda medarbetare:

Liu (uttalas Lio), evangelist.

Hai-cheo (uttalas Hai-tjåo):

Frida Prytz,	ankom till Kina år 1890
Agnes Forssberg,	» » » » 1896
Henrik Tjäder (f. n. i hemlandet för att hvila),	» » » » 1889
Hilma Tjäder (f. n. i hemlandet för att hvila).	» » » » 1892

Infödda medarbetare:

Chang (uttalas Tjang), gästemottagare,
Kuo (uttalas Koå), kolportör,
Kung (uttalas Kong), opiumasylföreståndare på utstationen *Pu-cheo* (utt. Pu-tjåo).

I provinsen Shensi:

Tong-c' eo (uttalas Tång-tjåo):

August Berg,	ankom till Kina år 1890
Augusta Berg,	» » » » 1892
Teodor Sandberg (f. n. i hemlandet för att hvila),	» » » » 1892
Sekine Sandberg (f. n. i hemlandet för att hvila),	» » » » 1891
G. A. Stålhammar,	» » » » 1897
Anna Eriksson,	» » » » 1892
Nanna Fogelklou,	» » » » 1897
Sigrid Engström.	» » » » 1897

Infödda medarbetare:

Fann (uttalas Fann), lärare och gästemottagare,
Kao (uttalas Kao), evangelist,
Fru Uang (uttalas Oang) bibelkvinna,

Han-cheng (uttalas Han-tjöng):

Robert Bergling,	ankom till Kina år 1892
Dagny Bergling,	» » » » 1893
Emilia Ulff,	» » » » 1896
Hulda Annerlöv,	» » » » 1893
Emilia Sandberg.	» » » » 1894

Infödda medarbetare:

Cheng (uttalas Tjöng), evangelist.

I provinsen Honan:

Sin-ngan (uttalas Sin-ngan):

T. v. utstation. Carl Blom arbetar distriktet från *Üin-ch'eng.*

Emma Andersson,	ankom till Kina år 1895
Maria Petersson,	» » » » 1896
* Fröken Mary Ramsten.	» » » » 1897

Infödda medarbetare:

Ki (uttalas Tji), evangelist,
Iagn (uttalas Iang), evangelist,
Fru Ki (uttalas Tji) bibelkvinna.

»*Mina bröder, bedjen för oss.*» 2 Tess. 5: 25.

Bed äfven för f. d. evangelisten Uang i Hai-cheo!

* Vistas på Ü-shan, en af Kina Inland-Missionens stationer i provinsen Kiang-si.

Mr W. B. Sloan,

sekreteraren för Kina Inland-Missionen, har på väg till Ryssland uppehållit sig ett par veckor i Stockholm och hållit möten på engelska, dels med, dels utan tolk. Hans föredrag hafva varit mycket införande i de heliga skrifterna och anderika, och vi hoppas, att Herren genom denne käre broder fått föra välsignelse till många själar. Må så hafva skett! I 2:ne föredrag har han äfven talat om missionen och detta på ett sätt, som gripit hjärtat och manat till mera utgifvande för Herrens missionsverk i världen.

Konferensen af Kinamissionärer

i Stockholm den 4—8 mars.

Program.

Lördagen den 4:de mars.

Kl. 11 f. m. samlas missionärerna å K. F. U. M:s lokal Birger Jarlsgatan 35.
Kl. 12—2. Öfverläggning.
Kl. 3 e. m. Gemensam middag för missionärerna.
Kl. 7 e. m. Välkomstfest i kyrkan vid Floragatan. Tillträde för allmänheten. Inträde 35 öre.

Söndagen den 5:te mars

i kyrkan vid Floragatan:

Kl. 10 f. m. bönemöte, ledes af ordföranden.
Kl. 11 f. m. öppnas konferensen af missionssekreteraren Josef Holmgren. Föredrag af sekreteraren i det kristliga studentvärldsförbundet Mr John R. Mott och pastor Kihlstedt.
Kl. 6—8 e. m.

i Immanuelskyrkan:

1. Historisk öfverblick af den protestantiska missionen i Kina af dr Ekman.
2. Redogörelse för »Svenska missionen i Kina» af missionär H. Tjäder.
3. Redogörelse för Sv. Missionsförbundets mission i östra Kina af missionär Joh. Sköld.

Afslutning af ordföranden.

Måndagen den 6:te mars

i Lutherska missionshuset:

Kl. 10 f. m. bönemöte, ledes af pastor Palmberg.
Kl. 11—2:

4. Kina förr och nu i fråga om missionen samt telegrafer, järnvägar, postväsende, industri, banksystem m. m. af missionär Joh. Sköld.
5. Missionsarbetet bland Kinas kvinnor af fröken Fredrika Hallin.
6. Utbildning af infödde medarbetare af missionär H. Tjäder.
7. Församlingsvården af missionär N. Carleson.
8. Bokspridningsverksamheten af missionär P. Ehn.
9. Kinas styrelse och rättskipning af missionär W. Hagqvist.

Kl. 6—8 e. m.:

10. Redogörelse för Sv. Missionsförbundets mission i västra Kina (Kaschgar) af missionär M. Bäcklund.
11. Redogörelse för den svenska grenen af »The Christian & Missionary Alliance» af missionär E. Jakobson.
12. Missionärernas och de infödda kristnas ställning till myndigheterna och folket i allmänhet af missionär T. Sandberg.
13. Skolverksamheten bland gossar af missionär K. Helleberg.

Afslutning af ordföranden.

Tisdagen den 7:de mars

i kyrkan vid Floragatan:

Kl. 10 f. m. bönemöte, ledes af pastor Kihlstedt.
Kl. 11—2:

14. Kinas geografi, folkmängd och naturliga hjälpkällor af missionär Joh. Sköld.
15. Opiumasylverksamheten af fröken Fredrika Hallin.
16. Kinas mytologi, buddhaismen och taoismen af missionär H. Tjäder.
17. Konfucianismen och fädernedyrkan af missionär A. Andersson.
18. Skolverksamheten bland flickor af fröken Emma Ek.
19. Barnamord, trolofningar, äktenskap och månggifte af fru Eva Sköld.

Kl. 6—8 e. m.:

20. Redogörelse för Skandinaviska Alliansmissionen af missionär W. Hagqvist.
21. Redogörelse för Helgelseförbundets Kinamission af missionär N. Carleson.
22. Villkoren för evangelii framgång i Kina af missionär E. Jakobson.
23. Hvad kan ytterligare göras af Sveriges missionsvänner för Kinas evangelisering af Josef Holmgren.

Onsdagen den 8:de mars

i kyrkan vid Floragatan:

Kl. 10 f. m. bönemöte, ledes af dr Ekman.
Kl. 11—2:

24. Kinesernas bildningsgrad såsom kulturfolk af missionär Joh. Sköld.
25. Den kinesiska nationalkaraktären af missionär H. Tjäder.
26. Evangelistverksamheten af missionär A. Andersson.
27. Kinesernas hemlif i allmänhet af fru Hilma Tjäder.
28. Vidskepelse och fördomar af fru M. Andersson.
29. Folkupplopp, dess orsaker och verkningar.

Kl. 6—8 e. m.

i Immanuelskyrkan:

Kinas behof af Evangelium.

30. Gemensamt upprop af alla missionärerna. Inledare: Sköld (15 minuter), de öfriga 5 à 10 minuter hvar.

Enligt uttryckt önskan uppträda missionärerna vid detta möte i kinesisk dräkt.
Afslutning af ordföranden.

Missionsvänner i landsorten,

som önska besök af missionär H. Tjäder, torde därom göra anmälan till missionssekreteraren Josef Holmgren, 30 Lästmakaregatan, *Stockholm.*

Tillkännagifvande.

Äfven i år hoppas vi få skicka en sändning julklappar till våra kära missionärer. Deras släktingar och vänner, som önska sända dem sådana till julen 1899, torde därför före den 1 maj — ej senare — insända sina gåfvor under adress: *Josef Holmgren*, Lästmakaregatan 30, *Stockholm.*

I likhet med föregående år ombedjas gifvarna att skrifva missionärens namn, för hvilken gåfvan är ämnad, på en adresslapp — på tyg, ej papper — som fastsys på hvarje sak. Äfven få vi bedja om innehållsförteckning, som äfven bör vara försedd med gifvarens namn och adress.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1899.